

POLONAIS – SUJET (évaluation, tronc commun)

**ÉVALUATION (3e trimestre de première)
Compréhension de l'écrit et expression écrite**

L'ensemble du sujet porte sur l'axe 7 du programme : **Diversité et inclusion**

Il s'organise en deux parties :

- 1- **Compréhension de l'écrit (10 points)**
- 2- **Expression écrite (10 points)**

Vous disposez tout d'abord de **cinq minutes** pour prendre connaissance de **l'intégralité** du dossier.
Vous organiserez votre temps (1h30) comme vous le souhaitez pour **rendre compte en polonais** du document écrit (partie 1) et pour **traiter en polonais le sujet d'expression écrite** (partie 2).

1. Compréhension de l'écrit (10 points)

Titre du document : Podróż do celu

Vous rédigerez le compte rendu du document en polonais en prenant appui sur les questions suivantes :

- a. Kim jest Weronika Mliczewska?
- b. Jaką rodzinę poznała w Ugandzie dzięki Facebookowi?
- c. Jak wygląda sytuacja wdowy (wdów) w Ugandzie?
- d. W jaki sposób Weronika znalazła klientów na koszyki?
- e. W jakim celu pomaga wdowom ze wzgórz Kabutungu?

Modèle CCYC : ©DNE																				
Nom de famille (naissance) : <small>(Suivi s'il y a lieu, du nom d'usage)</small>																				
Prénom(s) :																				
N° candidat :											N° d'inscription :									
 <small>Liberté • Égalité • Fraternité</small> <small>RÉPUBLIQUE FRANÇAISE</small>	<small>(Les numéros figurent sur la convocation.)</small>																			
	Né(e) le :			/			/													

1.1

Podróż do celu

Z Weroniką Mliczewską rozmawia Anna Janowska

Weronika Mliczewska od dziesięciu lat podróżuje w najdalsze zakątki świata. Od siedmiu kręci filmy dokumentalne, a ostatnio dzięki niej płaszcze przeciwdeszczowe¹ szyte przez niepełnosprawnych² z Ugandy oraz koszyki³ wyplatane przez wdowy⁴ ze wzgórz Kabutungu stały się modne nad Wisłą.

Z iloma koszykami wyplecionymi przez wdowy z Ugandy wróciłaś z Afryki?

Z 26. Do plecaka zapakowałam jeszcze 30 płaszczy przeciwdeszczowych uszytych przez niepełnosprawne i głuchonieme kobiety.

Jechałaś do Afryki, żeby pomagać?

Nie. Jechałam kręcić film dokumentalny. Akcje z koszykami i płaszcami były spontaniczne, wzięły się z przypadku i porywu serca. Można powiedzieć, że kobiety, które je wytwarzają, mnie znalazły.

Pojechałaś do Ugandy w nieznaną, zupełnie sama?

Pojechałam sama, ale długo sama nie byłam. Trzy dni przed wyjazdem zapytałam na Facebooku, czy ktoś przypadkiem nie zna kogoś w Ugandzie. Znajomy polecił mi, żebym się odezwała do Warrena. Wierzę w siłę ludzi i w to, że takie polecenia są najważniejsze, więc pierwszy dzień w Ugandzie spędziłam z Warrenem, jego żoną Lidią i piątką dzieci - nie tylko ich, ale też przygarniętymi sierotami⁵. Lidia zabrała mnie do rodzinnej wioski położonej na bezdrożach, na wzgórzach Kabutungu. Tak poznałam jej matkę, 59-letnią kobietę, która po śmierci męża czuła się samotna i nie umiała się z tego podnieść. Bycie wdową w Ugandzie jest trudne, bo kobieta pozbawiona mężczyzny traci znaczenie. Zazwyczaj nie zarabia i często zostaje sama z dziećmi albo z wnukami.

Jak ona sobie radziła?

Żyła skromnie w domku bez prądu i wody, za to w otoczeniu sąsiadów, którzy

¹ płaszcz przeciwdeszczowy - imperméable

² niepełnosprawny - handicapé

³ koszyk - panier

⁴ wdowa - veuve

⁵ sierota - orphelin, orpheline

pomogli jej ugotować posiłek z okazji moich i jej córki odwiedzin. Rano, gdy się obudziłam, przed chatą siedziała grupka kobiet. Matka Lidii powiedziała, że to wdowy tak jak ona, że też nie mają nadziei, nie wiedzą, co dalej, i na razie wypłatają razem koszyki. Zaczęłam się zastanawiać, co by tu zrobić. Nie byłam w stanie kupić wszystkich koszyków, bo nawet bym ich nie uniosła. Przypomniałam sobie, że mogę przewieźć dodatkowe 23 kilogramy bagażu. I w pięć minut wymyśliłam akcję wysłania koszyków w świat. Powiedziałam wdowom, że nie dam im rozwiązania dzisiaj, ale możemy spróbować i zobaczymy, co się wydarzy. Resztką baterii, jaka mi została w aparacie, zrobiłam im portrety. Wiedziałam, że mają w życiu trudno, ale chciałabym zobaczyć ich uśmiech, radość i dumę. Nie chodziło mi o to, aby zdjęciami wzbudzić współczucie⁶, ale żeby pokazać piękno tych kobiet i to, jak wiele mogą dać osobie, która od nich te koszyki kupi. Zdjęcia i filmiki wrzuciłam na mój blog www.veroetnika.com.

Odzew był?

Nawet całkiem spory. Wysłałam do Lidii listę zamówień i zaczęły powstawać kolejne koszyki.

Wygląda na to, że za sprawą kilku filmików, zdjęć i wpisów na Facebooku można choć trochę zmienić czyjeś życie, a „elektroniczne plemię”, jak je nazywasz, zebrane wokół twojego bloga, wpłynęło na życie kobiet w niewielkiej wiosce w Ugandzie. I to pozytywnie.

Owszem, tylko jednorazowy zarobek czy pomoc finansowa nie są tu najważniejsze. Chodzi o to, żeby dać fach⁷ i pracę. Poczucie własnej wartości.

Źródło: Zwierciadło, styczeń 2018

2. Expression écrite (10 points)

Vous traiterez **en polonais**, et en **100 mots** minimum, l'un des deux sujets au choix :

⁶ współczucie - compassion

⁷ fach - profession

